

Vreemde talen

Overweging 18 augustus 2013 – Marc van de Giessen

Lector: Marian van der Meer

*“... Met wat verbeeldingskracht
mogen wij als duiven God en onszelf begrijpen;
Wij kunnen als gelovigen ons recht naar Boven bewegen
en schitteren als Gods licht op ons schijnt.
Laten we als Duiven zijn ...”*

Overweging

Vreemde talen?

Vorige maand was ik op vakantie in Kenia. In het openbare leven zie je allerlei zichtbare en uitgesproken religieuze uitingen. Er zijn veel zelfuitgeroepen bisschoppen, profeten en die doen aan wonderbaarlijke genezingen van aids en kanker. Zij spreken in tongen, drijven duivels uit en roepen mensen op tot bekering. Met gemak labelen zij voor- en tegenspoed als Gods wil. Iets wat ik verafschuw omdat zij gelovigen afhankelijk maken, rijk worden door in te spelen op de hoop van mensen dat wonderen gebeuren en hen daarmee ontslaat om zelf verantwoordelijkheid te nemen. Wat ben ik toch een geweldig mens, dat ik beter denk te zijn dan de ander. Ik doorzie hoe religie wordt gebruikt om problemen te maskeren. Ze maken God tot een sadist. Maar om met Paulus te spreken; ik gebruik mijn verstand nuttig. Ik snap dat wij ons eigen verantwoordelijkheid moeten nemen. Jezus kwam voor hartsverwarming en gedragsverbetering. Toch? Wellicht ben ik in tegenstelling tot charismaten mijn verbeeldingskracht kwijt om in Gods naam te spreken.

In onze cultuur past het om bescheiden te zijn over Gods wil te spreken. Misschien achteraf zeggen we dat dingen zo moesten zijn. In onze cultuur past het om ons lot te accepteren; Kome wat komt. We denken kracht naar kruis te ontvangen. Maar om nou te zeggen dat Gods wil is dat ik een voorganger in de Duif ben. Nee, dan verbeeld ik mezelf te veel.

Aanwezigheid van het Goddelijke dan? Die ervaren we zo vaak in de kunst en natuur. Het Goddelijke ontmoeten we in alles wat ons ontroert. Onze Bron van Zijn. Met mystieke en omzichtige taal proberen we woorden te geven aan de betrokkenheid van het Goddelijke in ons leven, toegegeven; met een beetje verbeelding.

Paulus

De apostel Paulus schrijft aan zijn vrienden in Corinthië; gebruik heldere taal dat de geloofsgemeenschap opbouwt. Geen religieuze zelfbevredesting. Niet reli-trippen maar spreek zodanig dat het je Godgenoten versterkt en inspireert. Wat bedoelt hij nu met klanktaal? Tongentaal die woorden en ruimte geven voor de Geest in ons? In evangelische kerken worden er nog wel eens tijdens het bidden, beelden gezien en geprofeteerd. In de Duif staan we graag met beide benen op de grond gecombineerd met af en toe ons hoofd in de wolken.

Paulus schrijft; Als ik de taal van iemand die tot mij spreekt niet ken, blijven we vreemdelingen voor elkaar. Dat gedeelte sprak mij aan. Vorige week sprak Diana tot ons. Ik voelde me aangesproken. Ze is zo'n oprechte zoeker en ziener. Zij is geen vreemde voor mij tijdens de overweging. Ik wil evengoed een instrument zijn voor God, die mijn toonsoorten tot Haar beschikking heeft. Net als alle andere Duiven iets bijdragen; Cake bakken, stoelen klaar zetten, koffie zetten, geld tellen. Allemaal ten goede van de gemeenschap. Duidelijke taal dus.

Alfabet gebed

Taal is een drager van ideeën. Met elkaar geven we betekenis aan taal en tekens om onze werkelijkheid te beschrijven. Het alfabet gebed van de arme boer liet mij realiseren dat ook God de taal van ons hart verstaat. De Eeuwige is in staat om tussen de regels door te lezen. De eeuwige ziet ons op ons best. Taal van het hart zou ik willen pleiten. God is betrokken op ons leven en verstaat ons in ons eigen beperkte taal. God gebruikt verbeeldingskracht.

Vreemde vogels

Zoals je aan de voorkant van het boekje kan zien, is er geen Duif maar een vreemde vogel afgebeeld. Het is mijn favoriete vogel in Europa. Het is de hop met een prachtige kuif. Hij laat zich kennen door zijn geluid hop hop hop. Je vraagt je af waarom die zo heet. Jongen die zich aangevallen voelen, beschermen zich niet met hun lange snavel maar met zijn zure uitwerpselen.

Er is weinig wat me zo in vervoering brengt als het gadeslaan van vogels. Mijn favoriete bezigheid om uren te zoeken naar een specifieke vogel. Vraag mijn echtgenoot maar over de zoektocht naar de Baliespreeuw of de roodstaart papegaai. Ik heb meerdere apps op mijn telefoon zitten die mij helpen om vogels te herkennen, wellicht ben ik zelf ook een vreemde vogel.

De voldoening die ik ervaar bij het vinden van een gevleugelde vriend staat gelijk aan een Godservaring. God laat zich kennen door zo'n momentje via geest en verstand. Ook ik gebruik verbeeldingskracht. God is present in elke blijde ontmoeting.

Gods taal is geen vreemde taal

Als taal een drager van ideeën over onze werkelijkheid is, hoe kunnen we zijn taal naar ons dan ontwaren? Hoe kunnen we Gods Werkelijkheid dan erkennen? In ieder geval met wat verbeeldingskracht.

Ieder vogeltje zingt zoals die gebekt is. En als het over de vogel duif gaat zijn er twee bijzondere eigenschappen te melden. De Duif is een van de weinige vogels op aarde die verticaal omhoog kan vliegen. En een ander merkwaardig verschijnsel is dat zijn kleurige krop tot volle schittering komt als de zon erop schijnt.

Met wat verbeeldingskracht mogen wij als duiven God en onszelf begrijpen; Wij kunnen als gelovigen ons recht naar Boven bewegen en schitteren als Gods licht op ons schijnt.

Laten we als Duiven zijn. Gewoon omdat God dat wil.

Moge dat zo zijn.

